

PIRMAS SKYRIUS

Bronvina

Pirmadienis, rugsėjo 24 d., 14.55 val.

Sekso vaizdo įrašas. Baimė pastoti. Du sukčiavimo skandalai. Ir tai tik šios savaitės naujienos. Jei apie Beivju gimnaziją spręstume iš Saimono Kelehero gandų tinklaraščio, apskritai būtų keista, kaip kas nors dar randa laiko vaikščioti į pamokas.

- Senienos, Bronvina, - ištarė balsas man per petį. - Palauk, kol pamatysi rytojaus įrašus.

Prakeikimas. Nemėgstu, kai mane pagauna skaitant „Apie tai“ - ir ypač jo autorius. Nuleidžiu telefoną ir užrakinu.

- Kieno gyvenimus dabar ketini sugriauti, Saimonai?

Saimonas prisiderino prie manęs žingsniu, abu patraukėme priešais srovę mokinių, traukiančių išėjimo link.

- Pilietinė pareiga, - atsakė jis, atsainiai mostelėdamas ranka. - Tu padedi Redžiui Kravliui, ar ne? Gal kartais žinai, ar miegamajame jis turi kamerą?

Nesivarginau atsakyti. Įsivaizduoti save, besisukiojančią amžino narkomano Redžio Kravlio miegamajame, galėjau lygiai taip pat sėkmingai, kaip įsivaizduoti Saimoną turint sąžinę.

- Šiaip ar taip, patys prisiprašė. Jei žmonės nemeluotų ar neapgaužinėtų, mano verslas žlugtų. - Pro šaltas mėlynas Saimono akis nepraslydo tai, kad pagreitinau žingsnį. - Kur taip leki? Sublizgėti popamokinėje veikloje?

Patiktų. Lyg norėdamas pasišaipyti, telefone atsirado priminimas: „Matematikos būrelio užsiėmimas 15 val., Epochos kavinėje.“ Iškart po jo atėjo žinutė iš vienos būrelio narės: „Evanas čia.“

Žinoma, jis ten. Regis, žavusis matematikas - ir aš tikrai neperdedu - pasirodo ten tada, kai aš negaliu nueiti.

- Ne visai, - atsakiau. Stengiausi, ypač pastaruoju metu, suteikti Saimonui kiek galima mažiau informacijos.

Prasispraudėme pro žalias metalines duris į galinę laiptinę, skiriančią tamsų senąjį Beivju gimnazijos pastatą nuo šviesaus, erdvaus naujojo sparno. Kiekvienais metais, įvertinusios situaciją, vis daugiau turtingų šeimų išsikelia iš San Diego ir atsikrausto penkiolika mylių ryčiau, į Beivju, tikėdamosi, kad už mokamus mokesčius nusipelnė padoresnės mokyklos, nei tos su pūslėmis atšokusiais lubų dažais ir siaubingu linoleumu.

Kai pasiekiau pono Averio laboratoriją trečiame aukšte, Saimonas vis dar lipo man ant kulnų. Atsisukau sukryžiuoti rankas.

- Ar tau nereikia kur kitur?

- Ne. Mane paliko po pamokų, - išpyškino Saimonas ir laukė, kol nueisiu kurėjusi. Bet kada suėmiau apvalią durų rankeną, prapliupo juoktis. - Juokauji? Tu irgi? Kuo gi tu nusikaltai?

- Mane apkaltino neteisingai, - sumurmėjau ir trūktelėjusi atidariau duris. Klasėje jau sėdėjo trys mokiniai, sustojau tarpdury ir apžiūrėjau. Ne tokios draugijos tikėjau. Nebent tas vienas.

Neitas Makolis atsilošė kėdėje ir išsiviepė.

- Sumaišei klases? Čia palikti po pamokų, ne mokinių tarybos susirinkimas.

Kam geriau žinoti, jei ne jam. Neitas nuo penktos klasės gyva bėda - maždaug nuo tada mes nesikalbėjome. Gandų malūnas pranešė, kad jis paleistas lygtinai - po to, kaip Beivju policija suėmė jį dėl... dėl kažko. Gal už vairavimą išgėrus, gal prekybą narkotikais. Jis žinomas prekeivis, nors mano žinios grynai teorinės.

- Prašau be komentarų. - Ponas Averis kažką pasižymėjo lentoje ir uždarė duris Saimonui už nugaros. Pro aukštus arkinius langus galinėje sienoje ant grindų liejosi popiečio saulės spinduliai, iš stadiono, esančio už automobilių stovėjimo aikštelės po langais, sklido futbolo treniruočių garsai.

Atsisėdau, tuo metu Kuperis Klėjus, delne laikantis suglamžytą popieriaus rutuliuką tarsi krepšinio kamuolį, sušnibždėjo: „Saugok galvą, Ade“ ir sviedė jį į merginą kitoje suolų eilėje. Adė Prentis sumirksėjo ir miglotai nusišypsojo, kamuoliukas nusirito grindimis.

Klasės laikrodžio rodyklė priartėjo prie trijų ir tęsė savo kelią toliau, mane apėmė nevaldomas neteisybės jausmas. Aš čia net neturėjau būti. Turėjau sėdėti „Epochos“ kavinėje ir spręsdama įvairias lygtis droviai flirtuoti su Evanu Neimanu.

Ponas Averis buvo iš tų, kurie nubaudžia, kaltas tu ar ne, ir nieko nenori apie tai girdėti, tačiau gal kaip tik dabar laikas pakeisti jo nuomonę. Kostelėjau ir pakėliau ranką, Neitas išsišiepė dar plačiau.

- Pone Averi, jūs radote ne mano telefoną. Nežinau, kaip jis atsidūrė mano krepšyje. Štai manasis, - pasakiau mojuodama savuoju „iPhone“ dryžuotame kaip arbūzas dėkle.

Tiesą sakant, tik visiškas kvailys galėjo atsinešti telefoną į pono Averio pamoką. Jis laikėsi griežtos „jokių telefonų“ politikos ir kiekvienos pamokos pradžioje gal dešimt minučių rausdavosi kuprinėse, tarsi dirbtų oro uosto apsaugos viršininku ir mes visi būtume įtariamųjų sąrašė. Todėl savo telefoną, kaip visuomet, palikau rakinamoje spintelėje.

- Tau irgi? - Adė atsisuko į mane taip greitai, kad jos šviesūs, šampūno reklamos verti plaukai apgaubė pečius. Kad viešumoje pasirodytų viena, be savo vaikino, ją tikriausiai reikėtų atskirti chirurginiu būdu. - Mano krepšyje irgi ne mano telefonas.

- Tada aš trečias toks, - užgiedojo Kuperis pietietišku akcentu. Jiedu su Ade apsikeitė nustebusiais žvilgsniais, keista, kad jiems tai staigmena, nes priklausė tai pačiai mokinių grupei. Tikriausiai žmonės, ne mažiau populiariesni už „Über“, turi kalbėtis apie ką nors daugiau nei apie nesąžiningą palikimą po pamokų.

- kažkas mums juos tyčia pakišo! - Saimonas pasilenkė į priekį, pasiremdamas alkūnėmis į stalą, atrodė įsitempęs kaip spyruoklė, vibruojanti nuo naujo gando laukimo. Jo žvilgsnis šokinėjo nuo vieno iš mūsų ketveriukės prie kito, sėdinčių beveik tuščios klasės viduryje, ir sustojo ties Neitu.

- Kodėl kažkam reikėjo padaryti taip, kad saujelė mokinių su beveik nepriekaištingais pažymiais liktų po pamokų? Atrodo, kad... na... nežinau, vienas mūsų, nuolat sėdinčių šioje klasėje, panorą pasilinksminti.

Sužiučiau į Neitą, tačiau negalėjau to įsivaizduoti. Norint apgaule priversti ką nors palikti po pamokų, reikia pasistengti, tačiau visa Neito išvaizda - nuo susišiaušusių tamsių plaukų iki susidėvėjusios odinės liemenės - šaukte šaukė: „Man nuspjaut.“ Arba nusižiovaut. Mūsų akys susitiko, bet jis neištarė nė žodžio, tik dar labiau susišiaušė plaukus.

Kuperis išsitiesė ant kėdės ir jo Kapitono Amerikos¹ veide susimetė raukšlė.

- Palaukit. Pagalvoju, kad čia tiesiog nesusipratimas, tačiau jei tas pats atsitiko mums visiems, tuomet tai kvailas kažkieno pokštas. Ir dėl to aš praleidau *beisbolo treniruotę*, - pasakė taip, tarsi būtų širdies chirurgas ir jam sutrukdė išgelbėti gyvybę.

Ponas Averis užvertė akis.

- Pasilaikykite sąmokslų teorijas kitiems mokytojams. Manęs tuo nepapirksite. Visi žinote taisyklę, kad į pamoką negalima atsinešti telefonų, ir jūs ją sulaužėte, - jis nužvelgė Saimoną itin gižiu žvilgsniu. Mokytojai žinojo, jog „Apie tai“ egzistuoja, tačiau nelabai ką galėjo padaryti, kad tai sustabdytų. Saimonas žmonių tapatybes įvardydavo vien inicialais ir atvirai apie tai mokykloje niekada nekalbėdavo.

- Dabar paklauskite. Čia būsite iki keturių. Noriu, kad kiekvienas jūsų parašytumėte penkių šimtų žodžių esė, kaip technologijos žlugdo Amerikos gimnazijas. Bet kas, kas nesilaikys taisyklių, rytoj irgi bus paliktas po pamokų.

- Kaip mes rašysim? - paklausė Adė. - Čia nėra jokių kompiuterių. - Daugumoje klasių stovėjo nešiojamieji ar planšetiniai kompiuteriai, tačiau ponas Averis, kuris atrodė taip, tarsi dar prieš dešimt metų būtų turėjęs išeiti į pensiją, tam prieštaravo.

Ponas Averis priėjo prie Adės suolo ir pabaksnojo į geltoną liniuotą bloknotą. Visi turėjome po tokį.

- Pasimėgaukite rašymo ranka stebuklu. Nepelnytai pamirštas užsiėmimas.

Dailus, širdelės formos Adės veidas sustingo iš sąmyšio.

- Tačiau iš kur žinosim, kad parašėm penkis šimtus žodžių?

- Skaičiuokite, - atsakė ponas Averis. Jo žvilgsnis nukrypo į telefoną, kurį tebelaikiau.

- Ir atiduokite man savo telefoną, panele Rochas.

- Ar tai, kad šiandien *antrą* kartą atimat iš manęs telefoną, neverčia susimąstyti? Kas turi du telefonus? - paklausiau. Neitas išsiviepi, taip trumpai, kad vos pastebėjau.

- Aš rimtai, pone Averi, kažkas iškrėtė mums pokštą.

Balti pono Averi ūsai sutrūkčiojo iš apmaudo ir jis ištiesė ranką.

- *Telefoną*, panele Rochas. Nebent norite čia sugrįžti.

Atsidususi paklausau, tuo metu jis piktai nužvelgė kitus.

- Telefonai, kuriuos atėmiau anksčiau, yra mano rašomajame stale. Atgausite juos, kai baigsis pamoka.

Adė ir Kuperis apsikeitė patenkintais žvilgsniais, tikriausiai dėl to, kad tikrieji jų telefonai saugiai gulėjo kuprinėse.

Ponas Avertis įmetė mano telefoną į stalčių ir, atsisėdęs už mokytojo stalo, įniko skaityti knygą, kad visą valandą galėtų mus ignoruoti. Išsitraukiau rašiklį, pabaksnojau į geltoną bloknotą ir ėmiau galvoti apie užduotį. Ar ponas Avertis tikrai mano, kad technologijos žlugdo mokyklas? Pernelyg apibendrinantis teiginys, sprendžiant iš kelių nežinia kieno telefonų. Gal tai spąstai ir jis telaukia, kad jam paprieštarautume?

Dirstelėjau į Neitą. Palinkęs virš savo bloknoto, jis didžiosiomis raidėmis rašė ir rašė: „Kompiuteriai užknisa. Kompiuteriai užknisa.“

Tikriausiai aš pernelyg daug galvoju.

Kuperis

Pirmadienis, rugsėjo 24 d., 15.05 val.

Ranką įsiskaudo jau po kelių minučių. Kaip apgailėtina, pagalvojau, neprisiminiau, kada ką rašiau ranka. Be to, rašiau dešine ranka, nepakankamai įgudusia, kad ir kiek metų ją treniravau. Tėvas užsispyrė, kad mokyčiausi rašyti dešine nuo antros klasės, vos pamatė, kaip metu beisbolo kamuolį. „Tavo kairė ranka auksinė, - pasakė man. - Neapkrauk jos niekais.“ Tie niekai, anot jo, buvo viskas, išskyrus mėtymą. Nuo tada ėmė vadinti mane Kuperstaunu, kaip beisbolo šlovės galeriją. Ar ne per didelis spaudimas aštuonerių metų berniukui?

Saimonas pasiėmė kuprinę ir ėmė raustis, atidarinėdamas kiekvieną užtrauktuką. Pasidėjo ją ant kelių ir sužiuro vidun.

- Kur, po velnių, mano butelis su vandeniu?

- Jokių kalbų, pone Keleherai, - nutildė jį ponas Avertis, nepakeldamas akių.

- Žinau, bet... dingio mano butelis su vandeniu. Aš noriu gerti.

Ponas Avertis mostelėjo ranka į kriauklę kambario gale, stalas šalia buvo apstatytas menzūromis ir Petri lėkštelėmis.

- Eik ir atsigerk. *Tylliai*.

Saimonas atsistojo, pasiėmė nuo stalo vieną stiklinę ir prisipylė vandens iš čiaupo. Grįžo prie savo suolo ir pasidėjo stiklinę, bet jo dėmesį patraukė metodiškas Neito

rašymas.

- Biče, - ištarė, spirdamas sportbačiu į Neito suolą. - Aš rimtai. Ar tai tu įmetei mums telefonus į kuprines? Kad pasityčiotum?

Dabar ponas Averis pakėlė galvą ir susiraukė.

- Pasakiau „*tyliai*“, pone Keleherai.

Neitas atsilošė ir sukryžiavo rankas.

- Kodėl turėčiau tai daryti?

Saimonas gūžtelėjo.

- O kodėl darai ką nors kita? Ar ne todėl, kad palaikytum kompaniją kitiems praleisti sukništą dieną?

- Dar vienas žodis ir rytoj visi būsite palikti po pamokų, - perspėjo ponas Averis.

Saimonas vis tiek išsižiojo, tačiau, jam nespėjus ką nors pasakyti, lauke sucypė padangos ir pasigirdo trenksmas: susidaužė du automobiliai. Adė aiktelėjo, aš atsirėmiau į atlošą, tarsi kas nors būtų galėjęs įvažiuoti į mane iš nugaros. Neitas apsidžiaugė, jog kažkas pertraukė pokalbį, pirmasis pašoko ant kojų ir pribėgo prie lango.

- Kas gali susidurti mokyklos stovėjimo aikštelėje? - paklausė jis.

Bronvina pažvelgė į poną Averį tarsi prašydama leidimo ir nutipeno prie lango, tik mokytojui pakilus iš už savo stalo. Adė nusekė jai iš paskos, galiausiai ir aš išsirangiau iš suolo. Juk turiu pamatyti, kas vyksta. Užsikvempiau ant atbrailos, Saimonas atsistojo šalia ir, išvydęs sceną apačioje, niekinamai nusikvatojo.

Du automobiliai, senas raudonas ir nenusakomo amžiaus pilkas, susidūrė stačiu kampu. Tylėdami spoksojome į juos, ponas Averis suirzęs atsiduso.

- Reikia įsitikinti, ar niekas nesužeistas. - Jis perbėgo visus mus akimis ir žvilgsnis sustojo ties Bronvina, atsakingiausia iš mūsų grupelės. - Panele Rochas, prižiūrėkite tvarką, kol aš grįšiu.

- Gerai, - sutiko Bronvina, mesdama nervingą žvilgsnį Neito pusėn.

Stovėjome prie lango ir žiūrėjome žemyn, tačiau, nespėjus lauke pasirodyti ponui Averiui ar kitam mokytojui, abu automobiliai užvedė variklius ir išvažiavo iš aikštelės.

- Koks nusivylimas, - pasakė Saimonas. Grįžo prie kuprinės ir paėmė stiklinę, tačiau, užuot atsisėdęs, nuklydo žvilgsniu į klasės priekį ir įbedė akis į periodinę elementų lentelę. Tada kyštelėjo nosį į koridorių, tarsi norėdamas pasprukti, bet apsisuko ir kilstelėjo stiklinę, tarsi ketintų sakyti tostą.

- Dar kas nors nori gerti?

- Aš, - pasakė Adė ir klestelėjo ant savo kėdės.

- Pasiimk pati, princese, - nusiviepe Saimonas. Adė užvertė akis ir liko sėdėti, tuo metu Saimonas atsirėmė į pono Averio stalą. - Tiesiai šviesiai, ar ne? Kuo užsiimsi dabar, pasibaigus absolventų susitikimui? Iki išleistuvių pokylio dar daug laiko.

Adė nieko neatsakė ir pažvelgė į mane. Nekaltinau jos. Saimonas niekada nepasakys nieko gera apie mūsų draugus. Elgiasi taip, tarsi jam nerūpėtų, populiarius jis ar ne,

nors pernai, kai buvo išrinktas priešpaskutinės klasės išleistuvių pokylio karališkosios svitos nariu, akivaizdžiai užrietė nosį. Iki šiol nesu tikras, kaip jam tai pavyko, nebent už balsus pardavė savo paslaptis.

Tačiau aną savaitę, išrinkus abiturientų išleistuvių pokylio karališkosios svitos narius, Saimono tarp jų nebuvo nė kvapo. Aš tapau karaliumi, taigi dabar gal tyčiosis iš manęs ar dar kokį velnią sugalvos.

- Saimonai, ką rezgi? - paklausiau, sėsdamasis greta Adės. Nors artimai su ja nedraugavau, jaučiau pareigą ją užstoti. Nuo pat pirmų gimnazijos metų ji susitikinėjo su geriausiu mano draugu, be to, ji miela mergina. Ir nemoka atsilaikyti prieš tokius kaip Saimonas, kurie niekada nepasiduoda.

- Ji princesė, o tu jos juokdarys, - atšovė jis. Tada mostelėjo smakru link Bronvinos, paskui link Neito. - Tu - smegenys. O tu - nusikaltėlis. Jūs visi - vaikščiojantys paauglių filmų stereotipai.

- O kas toks tu? - paklausė Bronvina. Iki šiol stovėjusi prie lango, dabar nužingsniavo prie savo suolo ir prisėdo ant jo. Sukryžiavo kojas ir persimetė tamsių plaukų uodegėlę per petį. Kažkodėl šiais metais ji gražesnė. Gal kalti nauji akiniai? Ar ilgesni plaukai? Viens du, ir iš niekuo neišsiskiriančios akiniuotės staiga tapo seksualia pupyte.

- Aš - visažinis balsas už kadro, - pareiškė Saimonas.

Bronvinos antakiai pakilo virš juodų rėmelių.

- Paauglių filmuose tokio nėra.

- Ach, Bronvina, - mirktelėjo Saimonas ir vienu gurkšniu išmaukė visą savo vandenį.

- Užtat yra gyvenime.

Ištarė tai tarsi grasindamas, ir aš pagalvojau, ar tik neturi ko paskelbti apie Bronviną tame kvailame savo tinklaraštyje. Nekenčiau jo. Vienu ar kitu metu Saimonas ten buvo paskelbęs apie visus mano draugus, ir kartais tai jiems sukeldavo rimtų bėdų. Mano draugas Luisas dėl to, ką parašė Saimonas, išsiskyrė su savo mergina. Nors Luisas *išties* susitikinėjo su jos pussesere. Vis tiek nereikėjo to viešinti. Jau užtenka, kad gandų pilni koridoriai.

Jei atvirai, siaubingai bijau, kad Saimonui nešautų galvon parašyti apie mane.

Saimonas vaipydamasis kilstelėjo stiklinę.

- Skonis kaip pamazgų. - Jis nusiųdė stiklinę, ir aš užverčiau akis: kaip visada išsidirbinėja. Net kai nukrito ant grindų, vis dar maniau, kad kvailioja. Bet tada jis pradėjo dusti.

Bronvina atitoko pirmoji ir pribėgusi atsiklaupė prie Saimono.

- Saimonai! - šaukė purtydama už peties. - Tau viskas gerai? Kas atsitiko? Ar gali kalbėti? - klausinėjo iš pradžių susirūpinusi, paskui puolė į paniką, ir to užteko, kad priečiau ir aš. Bet Neitas buvo greitesnis už mane, prilėkė ir atsiklaupė šalia Bronvinos.

- Pieštukas! - riktelėjo neatitraukdamas akių nuo raudono kaip burokas Saimono veido. - Ar turi pieštuką? - Saimonas karštligiškai palinkčiojo galva, ranka gniaužė gerklę. Sugriebiau nuo savo suolo pieštuką ir ištiesiau Neitui, manydamas, kad jis ketina atlikti tracheotomiją ar kažką panašaus. Neitas nužvelgė mane taip, tarsi man staiga būtų išaugusi antra galva.

- *Epinefrino* pieštuką², - iškošė jis ir ėmė raustis Saimono kuprinėje. - Jam alerginė reakcija.

Adė atsistojo ir apsvijio save rankomis. Ji nepratarė nė žodžio. Bronvina atsisuko į mane, jos veidas degė.

- Einu, susirasiu mokytoją ir paskambinsiu 911. Pabūk prie jo, gerai? - Pastvėrė nuo pono Averio stalo savo telefoną ir išbėgo į koridorių.

Priklaupiau šalia Saimono. Jo akys lipo ant kaktos, lūpos pasidarė mėlynos, jis leido siaubingus švokščiančius garsus. Neitas išvertė visą Saimono kuprinės turinį ant grindų ir karštligiškai naršė po knygas, popierius, drabužius.

- Saimonai, kur jį laikai? - paklausė, atidarė mažą priekinę kišenėlę, iš kur ištraukė du paprastus pieštukus ir raktų ryšulį.

Bet Saimonas, aišku, nieko neatsakė. Uždėjau vieną suprakaitavusį delną jam ant peties, lyg tai galėtų padėti.

- Viskas gerai, tau viskas bus gerai. Mes tau padėsime, - girdėjau, kaip mano balsas lėtėja, tirštėja kaip melasa. Kai susijaudinu, visuomet išryškėja mano akcentas. Pasisukau į Neitą ir paklausiau: - Ar tu tikras, kad jis nedūsta ar panašiai? - Gal jam reikia Heimlich'o manevro³, ne sukništo medicininio pieštuko.

Neitas nekreipė į mane dėmesio, numetė tuščią Saimono kuprinę į šalį.

- Mėšlas! - suriko ir trenkė kumščiu į sieną. - Ar turi jį su savim, Saimonai? Saimonai! - Neitas ėmė raustis Saimono kišenėje, šio galva atkrago ir akys išvirto dar labiau. Tik Neitas nerado nieko, išskyrus suglamžytą „Kleenex“ nosinaitę.

Tolumoje užkaukė sirenos, į klasę įbėgo ponas Averis ir dar du mokytojai, jiems iš paskos - Bronvina, kalbanti telefonu.

- Nerandom jo epinefrino pieštuko, - burbtelėjo Neitas, mostelėdamas ranka į krūvą Saimono daiktų.

Ponas Averis, išsižiojęs iš siaubo, sekundę spoksojo į Saimoną, tada atsisuko į mane.

- Kuperi, pieštukų yra medicinos kabinete. Turėtų būti kur nors matomoje vietoje. *Paskubėk!*

Išbėgau į koridorių, girdėjau žingsnius sau už nugaros, jie nutilo, vos pasiekiau užpakalinę laiptinę ir atidariau jos duris. Lėkiau peršokdamas tris laiptus iš eilės, nusileidau į pirmą aukštą, išsilenkęs kelių pavienių mokinių atsidūriau prie medicinos kabineto. Durys buvo praviros, tačiau viduje nė gyvos dvasios.

Ankšta patalpa su medicininio stalu šalia lango ir didele pilka spinta, dunksančia man iš kairės. Apžvelgiau kabinetą, žvilgsnis užkliuvo už dviejų baltų pakabinamų spintelių ant sienos. Ant vienos raudonomis didžiosiomis raidėmis buvo užrašyta

„Defibriliatorius“, ant kitos „Epinefrinas“. Pakrapštinėjau antrąjį užraktą ir pagaliau atidariau.

Viduje buvo tuščia.

Atidariau kitą spintelę, ten gulėjo plastikinis prietaisas su nupiešta širdimi. Buvau tikras, jog čia ne tai, ko ieškau, todėl puoliau raustis pilkoje spintoje, traukiau laukan dėžutes su tvarsčiais ir aspirinu. Neradau nieko, kas forma primintų pieštuką.

– Kuperi, ar radai? – į kabinetą įriedėjo apkūni ponis Greison, viena mokytojų, atskubėjusių į laboratoriją su ponu Averiu ir Bronvina. Ji sunkiai šnopavo ir spaudė šoną.

Mostelėjau link tuščios spintelės ant sienos.

– Turėtų būti čia, ar ne? Bet spintelė tuščia.

– Pažiūrėk atsargų spintoje, – patarė ponis Greison, nekreipdama dėmesio į dėžutes su tvarsčiais ant grindų – tai rodė, jog stengiausi. Prie mūsų prisijungė dar vienas mokytojas ir drauge apvertėme kabinetą aukštyn kojomis. Tuo metu sirenos priartėjo. Kada atidarėme paskutinę spintelę, ponis Greison atgalia ranka nusibraukė nuo kaktos prakaitą.

– Kuperi, pranešk ponui Averiu, kad nieko neradome. Ponas Kontosas ir aš dar paieškosime.

Įžengiau į pono Averio kabinetą kartu su paramedikais.

Jų buvo trys, visi tamsiai mėlynomis uniformomis, du stūmė neštuvus ant ratukų, vienas bėgo priekyje darydamas kelią pro minią, jau susibūrusią prie laboratorijos durų. Palaukiau, kol jie suėjo, ir pats įsmukau pavymui. Ponas Averis sėdėjo susmukęs ant kėdės šalia lentos, geltoni marškiniai išsipešę.

– Pieštukų neradom, – pranešiau.

Mokytojas persibraukė drebančia ranka per skystus žilus plaukus. Vienas paramedikas suleido Saimonui vaistus, kiti du užkėlė ant neštuvų.

– Dieve, padėk šiam berniukui, – sušnibždėjo ponas Averis. Daugiau sau nei man.

Adė stovėjo nuošaly, jos skruostais tekėjo ašaros. Priėjau ir apkabinau per pečius, tuo metu paramedikai išvairavo neštuvus į koridorių.

– Ar galite važiuoti kartu? – paklausė vienas pono Averio. Jis linktelėjo ir nusekė iš paskos. Kambarys liko tuščias, išskyrus kelis priblokštus mokytojus ir mūsų ketveriukę, paliktą po pamokų.

Praėjo tik penkiolika minučių, o atrodė tarsi pusė dienos.

– Ar jam viskas bus gerai? – paklausė Adė kone pakuždomis. Bronvina laikė telefoną tarp sudėtų delnų, tarsi melstūsi. Neitas stovėjo įsisprendęs rankomis į klubus, spoksojo į duris, pro jas vidun įžengė daugiau mokytojų ir mokinių.

– Bijau, kad ne, – ištarė jis.

¹ Populiarus filmas apie superherojų, pastatytas komiksų motyvais. (Čia ir kt. – vert. past.)

² Epinefrino (adrenalino) autoinjektorius, naudojamas esant anafilaksijos šokui, sunkiai alerginei reakcijai.

³ Naudojamas žmogui paspringus ir ėmus dusti: reikia staigiai spustelti pilvo sritį, tarsi keliant į viršų.